

[Hanne Reintoff.]

tere: som de er blevet udviklet, er det nødvendigt at der gives tilskud, så den vanvittige situation, at gode, almennyttige boliger står tomme, kan ophøre. Det er derimod urimeligt, at pengene skal betales tilbage, og jeg undrer mig over, at socialdemokratiet og SF er gået med til det. Jeg ville finde det mere rimeligt, om pengene blev taget fra landsbyggefonden, samtidig med at kilderne til fonden, nemlig de helt urimelige lejeførhøjelser, blev stoppet. Hvis fondens penge ikke slår til, må resten tages fra statens budget, og jeg kan igen henvise til det kasseoverskud, der er blevet mere end dobbelt så stort, som man fortalte landets indbyggere.

Men tilskuddene, der reelt havner hos pengespekulanterne — sådan går det jo i al vor boliglovgivning — må ikke blive en permanent ordning. Betingelsen for at yde disse tilskud må være, at der sikres et billigt boligbyggeri, og her slår socialdemokratiets forslag desværre nok ikke til.

Hvis man skal begynde fra grunden, må jordspekulationen stoppes. Det offentlige må sikres ekspropriationsret til jord til boligformål til en ekspropriationserstatning, der svarer til jordens hidtidige forrentningsværdi, og det vil normalt sige landbrugsværdien. Byggeriet må fratages de private byggekonsortier, der tjener tykt på at opføre boliger. I byggeriets B & W-rapport antydes, at en centralisering af byggevirk-somhed er en fordel, både fordi pris og kvalitet peger netop i retning af et statsligt byggeselskab, der kan forestå byggeriet.

Jeg har før fremhævet, at alt udlejningsbyggeri må overlades til almennyttige eller offentlige boligselskaber, og jeg skal gentage det nu. De private spekulanter har intet at gøre på vores boligmarked, hvis det er hensigten at gøre boligsektoren til en institution, der har sociale aspekter, og er det ikke det, må man i sin politik vedkende sig det, og så er situationen jo en anden end den, boligministeren prøver at fremstille. Spekulanterne skal først og fremmest væk fra

finansieringen af boligen — jeg behøver næppe at gøre meget ud af, hvad jeg før har påvist, at netop finansieringen af boligbyggeriet er det mest belastende og det punkt, der i højest grad har været skyld i de vanvittige huslejer.

Finansieringen bør ske ved statens foranstaltning, uden kurstab, til en rente på ikke over 4 pct. og med en lånegrænse på 97 pct. af bruttobyggesummen og en afdragstid på 55 år. Denne finansiering bør gælde hele byggeriet fra start til sanering. Projektering og fremskaffelse af jord bør også finansieres af staten på samme vilkår som den endelige finansiering.

Endelig skal jeg ikke undlade at nævne den betydning, det vil have, hvis byggematerialeindustrien nationaliseres. Trods F. L. Smidth-direktørens pessimistiske og meget selvmedlidende udtalelser om, at det ikke længere kan betale sig at investere penge i Danmark, synes jeg nok, at en borgerlig regering, der givet er til fals over for sådanne toner fra det store erhvervsliv, ikke kun undlade at være helt orienteret om, at den samme concern, der som bekendt sidder på hele byggematerialeindustrien i Danmark, på 2 år har tredoblet aktiekapitalen i et af de større selskaber ved udstedelse af friaktier, nemlig Dansk Eternit-Fabrik. Det siger uægtelig noget om den profit, der tjenes på fremstillingen af boliger, og det siger også noget om, at der ikke er nogen anledning til at høre på disse klageråb.

Det tør ligge nogenlunde klart, at vi på ingen måde kan støtte boligministerens forslag, men som følge af mit partis hidtidige indstilling til lovgivningen om ejerlejligheder og som følge af de mange socialdemokratiske udsagn om, at man på en vis måde er enig med os i, at ejerlejligheder må forbydes, vil jeg fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Erkendelse af, at den eksisterende lovgivning om ejerlejligheder medfører spekulation og omgæelse af en række bestemmelser af social karakter i boligloven,